

FOTO MARKO BEZENSEK

Tatjana Jamnik Pocajt

21. 2. 1962–16. 3. 2022

Ob svetovnem dnevu poezije in koledarskem začetku pomladi smo se v Mariiborski knjižnici spomnili sodelavke Tatjane Jamnik Pocajt, bibliotekarke, pesnice, pisateljice, fotografinje in popotnice. Nekaj dni pred tem je namreč minilo leto dni, ko se je nenadoma morala posloviti in predati svojo življenjsko bitko. S spoštovanjem smo počastili Tatjanino ustvarjalnost, ki se je zrcalila tudi v njenem knjižničarskem poklicu.

Tatjana Jamnik, rojena Pocajt, se je rodila v Slovenj Gradcu. Osnovno šolo je obiskovala v Velenju in tam tudi maturirala na gimnaziji. Po izobrazbi je bila ekonomistka, zato se je zaposlila kot komercialistka. Kasneje, leta 1999, pa jo je pot pripeljala v knjižnico. Vse do svoje smrti je ostala bibliotekarka v Mariborski knjižnici. V stroki je delala kot bibliotekarska specialistka, od leta 2000 kot vodja dislocirane enote v Dupleku. Leta 2010 je magistrirala iz poslovnih in ekonomskih ved. V magistrski nalogi je preučevala strateško načrtovanje v javnih zavodih in v številnih drugih strokovnih člankih preizpraševala vizijo in strategijo v splošnih knjižnicah.

Tatjana Jamnik Pocajt se s svojo ustvarjalnostjo posegala v različne literarne zvrsti, v prostor zgodovine, publicistike in novinarskih prispevkov s področja arheologije in znanosti. Njeni ustvarjalni začetki so bili v izraznem plesu, koreografiji in gledališki režiji, kjer je najbrž razvila svojevrsten pristop k ustvarjanju. Kasneje se je poigravala s haikui, ki smo jih lahko brali v glasilu Haiku društva Slovenije *Letni časi*, v revijah *Mentor* in *Apokalipsa*, v prvi slovenski haiku antologiji *Ribnik tišine/The Pond of silence* (2005) in poslušali v etru 1. programa Radia Slovenija v oddaji *Literarni nokturno*. Ker je bila tudi neumorna popotnica in fotografinja, je ves čas pisala reportaže s potovanj, kolumne, kratke zgodbe, predvsem pa zgodovinske in arheološke članke. Plodno je bilo sodelovanje z revijo *Svet in ljudje*, kjer je od leta 2006 pisala poglobljene zgodovinske portrete velikih voditeljic in voditeljev, ki so zaznamovali svetovno in slovensko zgodovino. V reviji *Kekec* pa je leta 2012 pričela objavljati serijo prispevkov za otroke *Arheologija za mlade radovedneže*, kjer je prvič združila strast do arheologije in pisanja zgodb za otroke. Radovedni Mihec bi rad postal arheolog, zato potuje skozi zgodovinska obdobja in z literarnimi vložki spoznava zgodovino – Tatjana ga pelje v kameno, bakreno, bronasto in železno dobo, med Rimljane in Praslovane, v srednji vek

in še kam. Poučne, zabavne in pustolovske zgodbe malega Mihca so obstale v pripravi za knjižno izdajo, kar bi si nedvomno zaslužile.

Tatjana se je pisanja lotila odgovorno, udeleževala se je literarnih šol in tečajev, nabirala znanje in neprestano preverjala kvaliteto zapisanega. »Ko se greš zares, ti mora biti mar, da si v tem dober. To je odgovornost do bralcev!« je bila prepričana. Tako je svoja besedila (pesmi, humoreske, kratke zgodbe in pravljice) najprej objavljala v literarnih revijah, radijskih oddajah 1. in 3. programa Radia Slovenija in Radia Študent.

Prva pravljica, ki je bila objavljena v reviji *Mentor*, je bila humoreska *Kako so Butalci kupili pamet* (2007), knjižno izdajo je dočakala leta 2014. V reviji *Kekec* je bilo leta 2009 objavljeno besedilo *Kruhek je šel po svetu*, ki je v knjižni obliki izšlo v letu 2011. To je bila tudi prva Tatjanina slikanica, ki jo je poslala med mlade bralce. Dve kratki pravljici sta izšli v zbirki *Prgišče najboljših kratkih zgodb I in II* (2014), dve kratki zgodbi pa v antologiji slovenskih kratkih zgodb v angleščini *Ljubljana tales* (2012). *Noč v puščavi* je izšla leta 2018, pred tem pa sta bili dve zgodbi objavljeni v *Kekcu* (2010), kot celota pa še enkrat v *Sodobnosti* (2012), kjer je na natečaju za Slovenske dneve knjige bila izbrana med šest finalnih zgodb. Knjižne izdaje ni dočakala pravljica *Kovači sreče*, ki je bila najprej leta 2010 izbrana na javnem anonimnem natečaju Radia Slovenija za slovensko izvirno pravljico, leta 2011 je bila predvajana radijska izvedba pravljice, leto kasneje pa še objavljena v *Kekcu*. Zares škoda, da je tudi ta projekt ostal nerealiziran. Tatjana se je lotila tudi prevajanja pravljic. Skupaj z založnikom sta odkrila manjko v slovenščino prevedenih islandskih ljudskih zgodb in leta 2013 sta izšli ljudski pravljici *Neroda* in *Velikanska ljubezen* s Tatjaninim podpisom pod prevodom.

Leta 2020 je Tatjana izdala slikanico *Duh gore Denali*, za katero je dobila navdih na potovanju po Aljaski. S subtilnimi ilustracijami Kristine Krhin in sočasnim angleškim prevodom besedila Erice Johnson Debeljak je nastala brezčasna pripoved, ki bi jo hitro lahko zamenjali za ljudsko, saj se spogleduje z obrednostjo in nagovarja tako otroke kot odrasle. Z večjezičnostjo pa Tatjana sooči tudi svoj *Kruhek* in leta 2021 v sodelovanju z direktorico Mestne knjižnice Izola Marino Hrs in Izolanko Dobrino Beržan izda trojezično zapisano pravljico – ob slovenskem še v italijanskem jeziku in starem izolskem narečju. Tako *Kruhek* ponese svoje sporočilo o dobroti tudi preko meja. Nastal je Tatjanin zadnji dokončani projekt, ki je pustil močne sledi.

Tatjana je bila neumorna raziskovalka, ženska mnogoterih talentov, kar jo je poklicalo, temu je sledila. Ali je plesala, režirala, fotografirala ali raziskovala odročne kraje tega sveta, zmeraj je znala te izkušnje, ki so ji nedvomno odpirale neslutena obzorja, odtisniti v svoje zgodbe, poezijo in pravljice. Kot knjižničarka se je zavedala privilegija, ki ga je imela med knjižnimi policami, in ga vsak dan poskušala maksimalno izkoristiti.

Če usoda tako nepričakovano prekine ustvarjalno moč, potem je jasno, da Tatjana kar nekaj projektov ni uspelo dokončati. Pesniška zbirka haikujev, pa Mihec arheolog, realizacija knjižne izdaje pravljice *Kovači sreče* in projekt *Živa knjiga Maribora* ... Le slutimo lahko, koliko bi še lahko dodala svojemu literarnemu ustvarjanju. Morda se le najde dovolj volje in se kateri izmed njih Tatjani še uresniči. Za zdaj ostane le spomin na pronicljivo sogovornico, ustvarjalko in knjižničarko, prodornih in drznih misli, jasnih nazorov in visoko postavljenih pričakovanj do sebe in drugih. Z ohranjanjem njene dediščine pa vsaj malo zastrimo trpko misel, da je ni več med nami.

■ SABINA KOTNIK